

C_2019213SL.01002401.xml
24.6.2019

SL

Uradni list Evropske unije

C 213/24

Tožba, vložena 10. maja 2019 – Evropska komisija/Zvezna republika Nemčija

(Zadeva C-371/19)

(2019/C 213/23)

Jezik postopka: nemščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: J. Jokubauskaitė in R. Pethke, agenta)

Tožena stranka: Zvezna republika Nemčija

Predloga tožeče stranke

Tožeča stranka predlaga, naj Sodišče:

—

ugotovi, da Zvezna republika Nemčija ni izpolnila svojih obveznosti iz členov 170 in 171 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (1), in člena 5 Direktive Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici (2), ker sistematično ni zahtevala podatkov, ki niso bili vsebovani v zahtevku za vračilo davka na dodano vrednost, in je namesto tega zahtevke za vračilo v teh primerih neposredno zavračala, če je bilo takšne podatke mogoče naknadno predložiti samo po prekluzivnem roku, ki je 30. september;

—

Zvezni republiki Nemčiji naloži plačilo stroškov postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Evropska komisija svojo tožbo opira na naslednje tri tožbene razloge:

1.

Prvi tožbeni razlog – kršitev načela nevtralnosti davka na dodano vrednost

Zvezna republika Nemčija je po mnenju Komisije kršila načelo nevtralnosti davka na dodano vrednost iz členov 170 in 171 Direktive 2006/112 in člena 5 Direktive 2008/9, v skladu s katerim

mora biti po pridobitvi blaga in po prejetju storitev davek na dodano vrednost, plačan na predhodnih stopnjah, povrnjen davčnemu zavezancu.

Načelo nevtralnosti davka na dodano vrednost po njenem mnenju zahteva, da se ugotovi zahtevkom za vračilo, ki izpolnjujejo vsebinske zahteve. V primeru dvoma, ali so izpolnjene vsebinske zahteve, je mogoče zahtevke na podlagi člena 5 v povezavi s členom 21, prvi pododstavek, prvi stavek, Direktive 2008/9 zavrniti samo, če država članica vračila z zahtevami za informacije na podlagi člena 20 te direktive ni bila uspešna.

2.

Drugi tožbeni razlog – kršitev načela polnega užitka pravice za vračilo davka na dodano vrednost

Razlaga člena 20(1) Direktive 2008/9, ki jo zagovarja Zvezna republika Nemčija, ovira ugotovitev uveljavljanje zahtevka za vračilo davka na dodano vrednost s strani davčnih zavezancev, ki nimajo sedeža v državi članici vračila. Upravna praksa nemških davčnih organov ovira te davčne zavezance v njihovih pravicah, ki izhajajo iz členov 170 in 171 Direktive 2006/112 ter člena 5 Direktive 2008/9.

Da bi se kar najbolj upoštevalo načelo nevtralnosti, polni uinek direktiv 2006/112 in 2008/9 zahteva, da se izvrši pravice za vračilo davka na dodano vrednost, ki obstajajo v vsebinskem smislu. Namen predpisov je, da se pri pridobitvi blaga in pri prejemanju storitev v celoti povrne davek na dodano vrednost, plačan na predhodnih stopnjah, in da se s tem tudi v primeru čezmejnih dobav ustvari v veliki meri enake konkurenčne pogoje za vse davčne zavezance. V ta namen je treba sprejeti vse primerne upravne ukrepe, ki so določeni v Direktivi in so namenjeni uveljavitvi zahtevkov za vračilo davka na dodano vrednost.

3.

Tretji tožbeni razlog – kršitev načela varstva zaupanja v pravo

Sistematično zavračanje Zvezne republike Nemčije zahtevati dodatne informacije in razlage v skladu s členom 20(1) Direktive 2008/9 je po mnenju Komisije v nasprotju z načelom zaupanja v pravo. Po prejetju potrdila o prejemu zahtevka za vračilo bi moral vsak davčni zavezanec imeti zaupanje, da bo njegov zahtevek obravnavan v skladu z določbami navedene direktive. Če ni tako, je po mnenju Komisije omajano njegovo zaupanje, da bo njegov zahtevek obravnavan zakonito.

(1) UL 2006, L 347, str. 1.

(2) UL 2008, L 44, str. 23.